

Η ιστορία του Αζίζ

Ο Αζίζ είναι ένας από τους πρόσφυγες του Αφγανιστάν. Όπως πολλοί άνθρωποι αναγκάστηκε να φύγει από την πατρίδα του λόγω πολέμου. Πιο συγκεκριμένα όμως, η αιτία της προσφυγιάς του ήταν ένα φοβερό γεγονός. Ενώ βρισκόταν στο σχολείο και παρακολουθούσε μαθήματα, μια ρουκέτα χτύπησε το σχολείο του. Ήταν ένας από τους μαθητές που επέζησε. Αισθάνθηκε φόβο, απόγνωση και οργή γι' αυτούς που επιτέθηκαν σε άμαχο πληθυσμό.

Λίγες ώρες μετά έγινε ο αποχωρισμός της υπόλοιπης οικογένειας από τον πατέρα. Ο Αζίζ είχε μιλήσει μαζί του χωριστά από τους υπόλοιπους. Ο πατέρας του, του είπε πως τώρα που εκείνος θα έλειπε, θα έπρεπε να αναλάβει τις ευθύνες που του αναλογούν. Αυτός ο αναγκαστικός ξεριζωμός, τους είχε γεμίσει θλίψη. Παρόλο που δεν έζησε σε ειρηνική περίοδο, είχε αγαπήσει τη χώρα του από τις αφηγήσεις των παππούδων και των γιαγιάδων του.

Το ταξίδι ήταν μακρύ και επίπονο. Σταματούσαν συχνά να ζητήσουν κάτι να φάνε και κάτι να σκεπαστούν, αφού κοιμόντουσαν στην ύπαιθρο. Δεν ήξερε ποιον να εμπιστευτεί και αν την επόμενη μέρα θα βρεθούν ζωντανοί. Ανησυχούσε γι' αυτούς που είχε αφήσει στην πατρίδα κι αν ποτέ θα είχε ειρήνη στη χώρα του.

Επιτέλους, η οικογένεια του Αζίζ έφτασε στον προορισμό της, στη Μυτιλήνη της Λέσβου. Ευτυχώς τους υποδέχτηκαν καλά, τους φρόντισαν και τους φιλοξένησαν σε εγκαταστάσεις του δήμου. Στεναχωριόταν που δεν ήξερε ελληνικά και έτσι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους ανθρώπους που φρόντιζαν αυτόν και την οικογένεια του. Φοβόταν μήπως τους αφήσουν εκεί σα φυλακισμένους και δεν τους δώσουν την ευκαιρία να δείξουν ότι μπορούν και εκείνοι να προσφέρουν στην κοινωνία τους.

Αυτό που του έδωσε ελπίδες για μια νέα αρχή ήταν η φοίτηση του στο Δημοτικό σχολείο. Μπήκε σε ένα τμήμα ένταξης και μέσα σε λίγους μήνες κατάφερε να μάθει να γράφει, να διαβάζει και να μιλάει ελληνικά.

Ο Αζίζ δεν μπορούσε να κάνει εύκολα φίλους γιατί η ωριμότητα του ερχόταν σε αντίθεση με την ανεμελιά των συμμαθητών του. Είχε τόσα πολλά να κάνει και τόσα πολλά να σκεφτεί που δε του έμενε χρόνος για παιχνίδι. Η σοβαρότητα του δεν άφηνε τα άλλα παιδιά να τον πλησιάσουν με ευκολία. Οι δάσκαλοι του όμως, προσπαθούσαν να φέρουν πιο κοντά τον Αζίζ στα παιδιά και τα παιδιά στον Αζίζ.

Ο Αζίζ, παρόλο που γνώριζε ότι ήταν αδύνατον, θα επιθυμούσε για όλη του τη ζωή δύο πράγματα. Το πρώτο ήταν να ξαναϊδωθεί με τον πατέρα του και το δεύτερο να γυρίσει στον τόπο του όταν πλέον θα κυριαρχεί μόνο η ειρήνη. Γιατί τελικά ο μεγαλύτερος φόβος του Αζίζ είναι να γεράσει σε έναν ξένο τόπο.